

U s n e s e n í

Krajský soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném dne 29. listopadu 2017 odvolání obžalovaného **Ing. Petra Vlčka**, nar. 5. 7. 1974, a **státního zástupce** Okresního státního zastupitelství Praha – východ proti rozsudku Okresního soudu Praha – východ ze dne 28. srpna 2017, č.j. 1T 11/2017 – 527, a rozhodl takto:

Podle § 258 odst. 1 písm. b), c), d) tr. řádu se napadený rozsudek v celém rozsahu ruší.

Podle § 259 odst. 1 tr. řádu se věc vrací soudu I. stupně.

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozsudkem byl obžalovaný Ing. Petr Vlček uznán vinným *jednak v bodě 1/* přečinem nebezpečného vyhrožování podle § 353 odst. 1 tr. zákoníku, jehož se dopustil podle skutkových zjištění okresního soudu tím, že v přesněji nezjištěné době a na nezjištěném místě sepsal a dne 22. 12. 2015 přinesl do místa tehdejšího bydliště poškozené Jany Vlčkové, nar. 10. 2. 1988, v domě č.p. 296 v Komenského ulici v Odolena Vodě, okres Praha-východ, dopis, který uložil před vchodové dveře bytu poškozené, sám na něj poškozenou upozornil a předstíral tím, že je psán a doručen některým z jejích sousedů. Dopisem bylo sdělováno, že byl pořízen zvukový záznam nářku dětí, o které poškozená pečuje, a tím vyjádřeno podezření, že ona děti týrá, a pisatel hodlá záznam předat orgánu sociálně právní ochrany dětí a vyvolat tím jinou úpravu jejich poměrů k dětem, v jejímž rámci nebudou děti svěřeny do její péče, a takto obviněný jednal s úmyslem vyvolat u poškozené obavu z takového následku; *jednak v bodě 2/* přečinem vydírání podle § 175 odst. 1 tr. zákoníku, jehož se dopustil podle okresního soudu tím, že v době kolem 11:45 hodin dne 18. 3. 2016 v místě před rodinným domem č.p. 33 v Ondřejově, části Turkovice, okres Praha-východ, po předchozím slovním střetu s poškozenou Janou Vlčkovou, nar. 10. 2. 1988, ji nezjištěným způsobem strčil do těla a tím ji narazil na tam stojící automobil, dále ji uchopil oběma rukama za krk, tiskl jí po přechodnou dobu hrdlo, nejméně dvakrát ji udeřil rukou do obličeje, což doprovázel slovními urážkami, bolestivě jí manipuloval s pravou rukou a činil tak s úmyslem zabránit jí v odjezdu společně s nezletilými dětmi od jeho domu do místa bydliště vozidlem, což jmenovaná Jana Vlčková chtěla udělat, překonal její sevření klíčů, a ty jí vzal a z vozidla tovární značky JEEP RZ2AN1187 registrovaného na její osobu vyzvedl bez vážného důvodu z auta syna Vojtěcha připraveného odcestovat s poškozenou, a takovým jednáním jí způsobil drobné krvácivé odřenininy na dolním rtu a na hřbetu pravé ruky; *jednak v bodě 3/* přečinem porušení tajemství dopravovaných zpráv podle § 182 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku a neoprávněného přístupu k počítačovému systému a nosiči informací podle § 230 odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. a) tr. zákoníku, kterého se měl dopustit tím, že v přesněji nezjištěné době během podzimu roku 2015 za přesněji nezjištěných místních a časových okolností nainstaloval do telefonu používaného výhradně poškozenou Janou Vlčkovou, nar. 10. 2. 1988, aplikaci zaznamenávající obsah vedených telefonátů jmenovanou, tuto aplikaci bez souhlasu poškozené aktivoval s úmyslem využít takto získaných poznatků ve svůj prospěch jak v rámci trestního řízení vedeného proti němu, v němž je Jana Vlčková svědkem, tak i v řízení

o případně vyvolané změně úpravy poměrů k jejich nezletilým dětem, záznam následně převedl do osobního počítače značky Hewlett Packard, model Omni užívaného poškozenou, odkud jej pak ve dnech 28. 12. a 29. 12. 2015 distančně provedenou operací získal do své dispozice a poté, co se s obsahem telefonátů seznámil a zjistil, že je zaznamenán rozhovor poškozené s policistou Adamem Kuncem obsahující mimo jiné výzvu vůči Janě Vlčkové k podání vysvětlení a také zmínku o pravděpodobném odložení oznámení Petra Vlčka o jednání Jany Vlčkové, převedl záznam zmíněného telefonátu na CD nosič, který předložil dne 9. 2. 2016 Krajskému státnímu zastupitelství v Praze s podnětem k výkonu dohledu nad postupem Okresního státního zastupitelství Praha - východ vykonávajícího dozor jednak nad přípravným řízením, v jehož rámci je trestně stíhán, a jednak nad řízením, jímž bylo prověřováno jím podané oznámení na jednání poškozené Jany Vlčkové, a doplnil to poukazem na nepatřičný vliv poškozené na postup policejního orgánu jakož i nepravdivým písemným vyjádřením, že záznam mu vydala sama poškozená, což činil v domnění, že tím poškodí jmenovaného příslušníka Policie ČR v zaměstnání a Janu Vlčkovou v řízení vedeném o trestním oznámení podaném obviněným; **jednak v bodě 4/** přečinu křivého obvinění podle § 345 odst. 2 tr. zákoníku, jehož se dopustil podle skutkových zjištění okresního soudu tím, že dne 4. 2. 2016 v době kolem 09:00 hodin v domě č.p. 296 v Komenského ulici v Odolena Vodě s úmyslem vyvolat tím trestní stíhání poškozené Jany Vlčkové vzal bez jejího vědomí jí užívaný telefon značky Samsung, na něm vyhotovil krátkou textovou zprávu obsahující hrozbu oznámením sexuálního obtěžování jejich dětí, pokud nevezme zpět návrh na rozhodnutí o svěření dětí do střídavé péče, a tuto zprávu odeslal na jím užívanou telefonní linku, čímž vědomě předstíral nepravdivou skutečnost, že mu takovou zprávu poslala Jana Vlčková sama, po přijetí této zprávy na jeho telefon vyfotil displej telefonu s textem předmětné zprávy a následně dne 30. 3. 2016 oznámil na místním oddělení Policie ČR v Bartolomějské ulici v Praze 1, že je Janou Vlčkovou hrozbou jiné těžké újmy nucen, aby něco konal, tedy vydírán, ač si byl vědom nepravdivosti takového tvrzení, a přitom policejnímu orgánu předložil obsah zmíněné textové zprávy.

Za to byl odsouzen podle § 199 odst. 2 tr. zákoníku a § 43 odst. 2 tr. zákoníku k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 4 let, pro jehož výkon byl zařazen podle § 56 odst. 3 tr. zákoníku do věznice s dozorem. Podle § 70 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku mu byl uložen rovněž trest propadnutí věci, a to věci popsanych ve výroku napadeného rozsudku. Současně byly zrušeny výroky o trestech rozsudku Okresního soudu Praha – východ ze dne 24. dubna 2017, č.j. 1T 67/2016 – 670, a Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 30. listopadu 2015, sp. zn. 52T 122/2015, jakož i všechna další obsahově navazující rozhodnutí.

Proti tomuto rozsudku podali včasná odvolání jak obžalovaný prostřednictvím svého obhájce, tak státní zástupce ve prospěch i nespěch obžalovaného.

Odvolání obžalovaného směřuje primárně proti všem bodům výroku o vině a v důsledku toho rovněž proti výroku o trestu. Namítá především, že v provedeném řízení byla zkrácena jeho práva, když nebyly provedeny jím navržené důkazy, přičemž ani ty důkazy, které byly provedeny, nebyly hodnoceny ve vzájemné souvislosti a úplnosti, ale pouze jednostranně v jeho nespěch. V řízení tak nebyl řádně zjištěn skutkový stav a v důsledku toho pak nebyla věc správně hodnocena ani po stránce právní. Pokud jde o bod 1/, pak především namítá, že i v případě, že by se skutek skutečně stal tak, jak je popsán, nemůže naplňovat znaky předmětného přečinu a to s ohledem na absenci znaku důvodné obavy jinou těžkou újmu. V tomto ohledu poukazuje na to, že uvedený znak, musí být vnímán na stejné úrovni jako znaky pohrůzkou usmrcení či jinou těžkou újmu na zdraví. Jinou těžkou újmu nemůže být obava, že děti budou svěřeny do střídavé péče rodičů. Tento právní aspekt je pak

následně v podaném odvolání velice podrobně odůvodněn s tím, že specifikum věci je i v tom, že jde o výhrůžku anonymním dopisem a právě anonymita výhrůžky sama o sobě značně snižuje její věrohodnost a dopad. Motivace takového dopisu pak nemohla být zcela jednoznačně patrna. Navíc, pokud se mělo jednat o nepodloženou pohrůžku, pak by musela být nutně vnímána jako pouhé „plácnutí do vody“. V důsledku toho pak ani pachatel takového jednání nemohl být primárně srozuměn s tím, že uvedené vzbudí u Jany Vlčkové důvodnou obavu jinou těžkou újmou. Ona se nemohla v žádném případě reálně domnívat, že o děti přijde. Pokud přes paní Fofonkovou chtěla kontaktovat OSPOD, šlo o jakési „divadlo“ pro paní Fofonkovou a ne o pravdivost verze o tom, že jmenovaná měla skutečnou obavu z čehokoli. I nadále pak v tomto ohledu setrvává na své obhajobě, kterou v hlavních bodech v podaném odvolání rovněž rekapituluje. Bylo-li v odůvodnění rozsudku hovořeno o tom, že by v případě ukončení nájmu nevznikly Janě Vlčkové žádné sankce, pak je zřejmé, že ta by musela doplatit nájemné. Orgánům činným v trestním řízení byly na podporu jeho obhajoby předloženy důkazy, a to údaje z komunikace mezi ním a Janou Vlčkovou, kde mu Jana Vlčková píše, aby dopis vytiskl a že to musí být do Vánoc a rovněž mu vyhrožovala, že dopis použije proti němu. Není zřejmé, proč soud I. stupně tyto důkazy ignoroval. Polemizuje pak s důvody, proč se rozhodl uvěřit výpovědi poškozené, která stála proti jeho obhajobě. V tomto ohledu také považuje napadený rozsudek za nepřezkoumatelný. Velice podrobně se pak vyjadřuje k tomu, jakou by mohla mít poškozená motivaci k jeho nepravdivému očeřování, a to opět v intencích své obhajoby, jakož i s ohledem na to, co bylo zjišťováno v rámci jeho předchozího trestního stíhání a jak byla poškozená jako osobnost znalecky charakterizována. V této souvislosti pak upozorňuje i na to, že Jana Vlčková na něj podala více trestních oznámení, v některých případech se ukázalo, že nemluvila pravdu a její oznámení byla odložena. Také to samo o sobě významně zpochybňuje veškerá její tvrzení o něm.

Ke skutku pod bodem 2/ především uvádí, že i z toho, co tvrdí sama Jana Vlčková nikterak nevyplývá, jaký cíl měl údajným násilným chováním sledovat, a proto není zřejmé, jak soud dospěl k závěru, že jí chtěl zabránit v odjezdu. Také v tomto ohledu rekapituluje stěžejní body své obhajoby, a to opět velice podrobně. Připadá mu, že se jedná o jakousi konstrukci orgánů činných v trestním řízení, které za každou cenu v jeho jakémkoli jednání chtějí spatřovat trestný čin. Navíc jeho obhajoba pak koresponduje s výpovědí přímého svědka Rostislava Vrbky. Také v tomto ohledu pak podrobně polemizuje s odůvodněním napadeného rozsudku v otázce hodnocení výpovědi jmenovaného svědka. Pokud jde o konsekvence tvrzeného napadení jmenované, upozorňuje na to, že původně tvrdila, že měla být i škrcena, avšak z lékařské zprávy nic takového nevyplývá. I v tomto směru rekapituluje svou obhajobu, která souvisí s tím, že jmenovaná trpí opary. Také toto její tvrzení pak zapadá do jejího předchozího jednání, souvisí s jejími osobnostními rysy a s tím, že vytváří stále naprosto záměrně fikce, na základě nichž ho křivě obviňuje. Právě to ostatně potvrdil Rostislav Vrbka. Tohoto skutku se pak dotýkají další tvrzené aspekty ve vztahu k osobnosti, či věrohodnosti, Jany Vlčkové, které už uváděl shora. Podrobně rozebírá závěry znalkyně PhDr. Ludmily Čírkové. Zdůrazňuje nejen opakovaně zjištěné osobnostní rysy poškozené, ale také skutečnost, že na ní nebyly zjištěny žádné známky syndromu týrané osoby. To ostatně dokumentuje i její následný rozhovor s policistou Kuncem, kterého se dotýká telefonát zmíněný pod bodem 3/.

Právě k tomuto bodu upozorňuje na nesprávný popis skutku, který z provedeného dokazování nevyplývá. Z výpovědi Jany Vlčkové vyplynulo, že si sama hovory zaznamenávala. Pokud jde o jeho obhajobu, trvá na tom, že právě ona sama mu také zaznamenané hovory poslala. Jestliže je hovořeno o dvou dálkových připojeních ve dnech 28.12. a 29.12.2015, když právě v těchto dnech byl s Janou Vlčkovou v jeho domě

v Lensedlech a k připojení na tento počítač došlo za její přítomnosti a s jejím souhlasem. V tomto ohledu navrhoval doplnění dokazování výsledky pěti svědků, kteří by uvedené mohli potvrdit. V žádném případě se tak nemohlo jednat o dálkové neoprávněné připojení. Nevěrohodnost výpovědi jmenované pak souvisí i s posouzením její technické věrohodnosti. Se získanými informacemi pak naložil pouze tak, že je v rámci své obhajoby předložil příslušným orgánům k posouzení. Ani to soud prvního stupně nikterak nezohlednil. Před soudem bylo dále zjištěno, že se do počítače, který používala Jana Vlčková, mohl dostat pouze prostřednictvím programu Team Viewer. Z výpovědi Jany Vlčkové však vyplynulo, že tímto způsobem to nebylo, protože ona údajně viděla jen pohyb myši po ploše a nikoli okna Team Vieweru, která se ale vždy při užití tohoto programu objeví. Sama jmenovaná tedy uvedené vyloučila.

Ve vztahu k bodu 4/ poukazuje především na technické souvislosti projednávaného případu, jimiž se okresní soud nezabýval a neprovedl v tomto ohledu dokazování. Skutkové závěry okresního soudu jsou v rozporu se zjištěními pohybu obou předmětných telefonů. Navíc uvedený důkaz okresní soud podle protokolu ani neprovedl. Okresní soud současně na jedné straně poukazuje, že tvrzení Jany Vlčkové neodpovídá zjištěným údajům o telekomunikačním provozu, na druhé straně přesto označuje její výpověď za věrohodnou.

Pokud jde o uložený trest, ten je nepřiměřeně přísný. Sama Jana Vlčková uvedla, že nechce, aby mu byl uložen nepodmíněný trest odnětí svobody a že by to ani nebylo v zájmu dětí. Upozorňuje i na to, že má čtyři nezletilé děti. Také státní zástupce v rámci svého závěrečného vyjádření navrhoval ještě uložení trestu výchovného. S ohledem na výše uvedené navrhuje, aby Krajský soud v Praze rozsudek v celém rozsahu zrušil a sám ho obžaloby zprostil.

V doplnění odvolání, které je označeno také jako doplnění důkazů, pak obžalovaný k podpoře své obhajoby a otázky posouzení věrohodnosti výpovědi svědkyně Vlčkové navrhuje provedení celé řady důkazů, a to jak výsledků jednotlivých svědků, tak listinného materiálu, včetně záznamů komunikace mezi ním a jmenovanou v rozhodném období, jakož i přepisy nahrávek telefonátů s JUDr. Kyselákem atd. Dále setrval na všech důkazních návrzích, které byly učiněny před soudem prvního stupně při posledním hlavním líčení. Zdůrazňuje, že nebyl proveden důkaz o telekomunikačním provozu, který používala paní Vlčková, včetně lokalizace. V době, kdy bylo konáno veřejné zasedání, se dostavil na žádost obžalovaného MUDr. Preclík, který se měl podle jeho tvrzení vyjádřit k osobnosti paní Vlčkové. Obžalovaný konkrétně uvedl: „, ten ji velmi dobře zná, viděl ji každých 14 dní nahatou.“ Již nyní je možno uvést, že s ohledem na to, jak odvolací soud nakonec ve věci rozhodl, k výsledku tohoto svědka nepřistoupil, neboť by to bylo případně s ohledem na nezbytnost takový důkaz opakovat před soudem prvního stupně nevhodné. Obdobně pak nebyly provedeny další, obžalovaným navrhované důkazy, včetně listinného materiálu, neboť je zřejmé, že jejich obsah bude muset okresní soud případně konfrontovat s obsahem důkazů, které již do současné doby provedl a ve jejich komplexu hodnotil.

Jak již bylo shora předesláno, státní zástupce podal odvolání dílem ve prospěch, dílem v neprospěch obžalovaného. Namítá, že obžalovanému byl uložen nesprávně souhrnný trest, ačkoli se nejedná o trestnou činnost sbíhající ve vztahu k rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 4, který byl vyhlášen dne 30. 11. 2015. Tento právní názor opírá i o rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR, sp. zn. 3Tdo 134/2013. S ohledem na výše uvedené navrhuje, aby odvolací soud zrušil rozsudek v jím napadené části a obžalovanému uložil pouze úhrnný trest podle § 175 odst. 1 tr. zákoníku, a to již trest odnětí svobody spojený s jeho přímým

výkonem. Ten by měl být vyměřen přibližně v polovině zákonné trestní sazby a to s ohledem na četnost sbíhajících se trestných činů. Pro výkon trestu by měl být obžalovaný zařazen ve shodě s napadeným rozsudkem a dodává, že nedotčen tak zůstane trest již uložený rozsudkem Okresního soudu Praha - východ ze dne 24. 4. 2017.

Krajský soud jako soud druhého stupně přezkoumal z podnětu podaného odvolání v intencích § 254 odst. 1 tr. řádu zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku, jakož i správnost řízení, které jeho vydání předcházelo a to z hlediska vytýkaných vad a dospěl k přesvědčení, že za současného stavu věci je odvolání obžalovaného ve stěžejních směrech dotýkajících se rozsahu provedení dokazování a toho, zda se okresní soud skutečně vypořádal v plném rozsahu s jeho obhajobou, důvodné.

Ačkoli je totiž zřejmé, že okresní soud se s předmětnou věcí, která z hlediska rozsahu dokazování a problematiky hodnocení důkazů, nepochybně patří k těm složitějším, snažil vypořádat, provedl k jejímu objasnění celou řadu v úvahu připadajících důkazů a tyto se snažil hodnotit, rozhodoval prozatím především na základě neúplného dokazování, a jak to již bylo shora naznačeno, především se prozatím relevantním způsobem nevypořádal komplexně s obhajobou obžalovaného, a proto jsou jeho závěry o vině vyjádřené v napadeném rozsudku prozatím přinejmenším předčasné.

Ačkoli nebylo možno okresnímu soudu vytýkat, že se rozhodl uvěřit poškozené, neboť je jeho právem hodnotit před ním provedené důkazy, především však nikterak nereagoval na některé stěžejní body obhajoby obžalovaného a z uvedených hledisek se s projednávanou věcí nevypořádal zcela důsledně. Také nevěnoval pečlivou pozornost tomu, jakým způsobem a zda vůbec některé konkrétní důkazy provedl, včetně toho, že neprovedl ani důkaz celým spisovým materiálem ve věci odsouzení obžalovaného pod sp. zn. 1 T 67/2016 (z protokolu o hlavním líčení vyplývá, že byl proveden důkaz pouze rozhodnutími v této věci). Stejně tak nevěnoval pečlivou pozornost tomu, zda skutečně může v nyní projednávané věci vycházet ze znaleckých posudků, které byly opatřeny ve věci předchozí, resp. zda se vlastně vůbec může z toho hlediska jednat o důkazy procesně způsobilé. Především se však v jednotlivých bodech nevypořádal s důkazy, které měly svědčit ve prospěch obžalovaného, resp. pouze okrajově vyjádřil, že obžalovaný je velice aprobovanou osobou v oboru IT a že tedy - výrazně zjednodušeně řečeno - je v tomto ohledu „schopen všeho.“ Nicméně i za dané situace podle názoru odvolacího soudu měl vytyčit zcela jednoznačné možnosti, jak konkrétně tedy mohl obžalovaný při vytváření toho, kterého důkazu, či obsahu média, či při přetváření obsahu toho kterého média, postupovat. To jednoznačně i přes výslech svědka Mračna, objasněno nebylo. Stejně tak se okresní soud především v některých bodech nevypořádal ani s právními aspekty projednávané věci, a to v situaci, kdy právě z uvedených hledisek by se nemuselo jednat o případy zcela typické. Obdobně se pak soud měl zaměřit i na popis skutku v bodě 3/ takovým způsobem, aby to odpovídalo rozsahu jednotlivých provedených důkazů (to bude pochopitelně dále rovněž upřesněno). Pokud pak byly v průběhu řízení navrhovány další důkazy, pak je úkolem okresního soudu o těchto návrzích nejen rozhodnout, ale především v odůvodnění svého rozhodnutí uvést, z jakých konkrétních důvodů okresní soud již k doplnění dokazování nepřistoupil. Je možno poznamenat, že již z konstantní judikatury dotýkající se tzv. opomenutých důkazů je možno jasně vymezit v podstatě tři varianty toho, proč případně není nezbytné dále navrhované důkazy provádět. Nicméně ani tomu okresní soud dosud nevěnoval patřičnou pozornost a jeho rozhodnutí v tomto ohledu trpí nedostatky, které nebylo možno v odvolacím řízení napravit. Již jen se shora uvedeného obecného přehledu tedy vyplývá, že napadené rozhodnutí je do jisté míry i nepřezkoumatelné, a to zejména s ohledem na to, že nebyly vyčerpány v odůvodnění všechny body obhajoby

obžalovaného (viz také § 125 odst. 1 tr. řádu, podle nějž má být z odůvodnění rozsudku, kromě jiného, patrné, jak se soud vypořádal s obhajobou, proč nevyhověl návrhům na provedení důkazů a jakými právními úvahami se řídil). V tomto místě je pak možno předeslat i to, že okresní soud pak nesprávně rozhodl i o uložení souhrnného trestu a také tomu bude následně věnována v samostatné části tohoto rozhodnutí pozornost.

Pokud jde o posuzování věrohodnosti výpovědi Jany Vlčkové, shora již bylo řečeno, že k tomu je oprávněn především okresní soud, který poškozenou osobně vyslýchal, mohl sledovat, jakým způsobem odpovídá, jakým způsobem se před soudem chová, jak reaguje na jednotlivé dotazy, atd. (viz zásada bezprostřednosti). Nicméně je zřejmé, že okresní soud v tomto ohledu vycházel kromě jiného také ze zjištění, která vyplývala ze spisu, který již byl shora citován a v němž byl obžalovaný, nyní již pravomocně, uznán vinným úmyslným závažným jednáním, jehož se měl dopouštět po delší dobu vůči poškozené a které bylo kvalifikováno jako zločin týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 odst. 1, 2 písm. d) tr. zákoníku a dále byl odsouzen za další úmyslné trestné činy podle § 284 odst. 3, § 345 odst. 2 a § 178 odst. 1,2 tr. zákoníku spáchané vůči jiné (další) osobě. Shora však již bylo také řečeno, že z protokolu o hlavním líčení nelze nikterak vysledovat, že by byl důkaz proveden celým trestním spisem sp. zn. 1T 67/2016 Okresního soudu Praha-východ, a tedy ani není zřejmé, jak vůbec okresní soud mohl vycházet, pokud jde o posuzování věrohodnosti výpovědi poškozené, ze znaleckého posudku v předchozí trestní věci (naproti tomu mohl právem podle odvolacího soudu na základě těchto rozhodnutí vycházet z toho, že se obžalovaný tohoto závažného jednání vůči matce svých dětí dopouštěl). Nezbyvá než uvést, že to, že ta která osoba byla posuzována v jiné trestní věci jako věrohodná, nemůže primárně znamenat, že bude posuzována jako věrohodná i kdykoli následně. Z takového postulátu v žádném případě vycházet nelze. Jestliže tedy okresní soud – snad podpůrně - při hodnocení věrohodnosti výpovědi Jany Vlčkové vycházel z toho, že v předchozím řízení byla její výpověď posouzena jako věrohodná, pak pouze na tom nelze stavět jednoznačné závěry o její věrohodnosti i v probíhajícím řízení, a to i s ohledem na časový úsek, který v mezidobí uplynul a s ohledem na povahu již skutečně komplikovaných vzájemných vztahů mezi obžalovaným a poškozenou dotýkajících se péče o jejich dva nezletilé syny. Nejen poškozená, ale také obžalovaný měli být podle přesvědčení odvolacího soudu znalecky zkoumání, a to znalcem psychologem tak, aby bylo možno jejich osobnosti náležitým způsobem charakterizovat a v případě poškozené se také zabývat se tím, zda její výpověď bude možno považovat za věrohodnou (ani znalec však pochopitelně nemůže vyloučit možnost účelové výpovědi té které osoby, když hodnocení věrohodnosti výpovědi jako takové je úkolem soudu). Pokud tedy okresní soud za současného stavu věci nedoplnil dokazování znaleckými posudky z oboru psychologie jednak k charakteristice osoby obžalovaného, k charakteristice osoby poškozené a otázky posouzení její věrohodnosti ve smyslu možností znalce, tak podle názoru odvolacího soudu primárně rozhodoval na základě neúplného dokazování. Nyní je totiž si třeba uvědomit, že „proti sobě“ stojí dvě osoby, které již nepochybně dlouhodobostí a charakterem nepříznivých vzájemných vztahů musely být nutně poznamenány, a také v tomto ohledu je pak nutno prověřovat tu kterou výpověď a současně i obhajobu obžalovaného.

S touto problematikou pak souvisí to, co již zaznělo nejen v podaném odvolání, ale také v řízení před okresním soudem, a totiž, že ze strany poškozené měla být na obžalovaného podávána další oznámení, resp. trestní oznámení, která však podle obžalovaného měla být odložena, a to z důvodu, že se – výrazně zjednodušeně řečeno - mělo jednat o ze strany poškozené o tvrzení lživá. Na to se podle názoru odvolacího soudu měl opět okresní soud zaměřit, resp. měl nejméně zjistit důvody, které vedly k odložení té které věci, tak, aby mohl

posoudit, zda mu uvedené důvody zapadají do rámce věci nyní projednávané, či zda by právě to nemohlo přispět ke změně jeho skutkových zjištění. Pokud totiž poškozená nahlašovala další a další nezákonné či neakceptovatelné jednání ze strany obžalovaného, pak jsou důvody, které vedly orgány činné v trestním řízení k tomu, že její tvrzení nemohly mít za prokázané, nepochybně významné.

Pokud se shora uvedené dotýkalo obecných východisek pro posuzování obhajoby obžalovaného a výpovědi poškozené, pak je k bodu 1/ nad tento rámec nutno uvést, že okresní soud na jedné straně právem vycházel z toho, že výpověď poškozené má svou vnitřní logiku, nepochybně musel přihlédnout i k tomu, jaká by v takovém případě mohla být motivace jednání obžalovaného, včetně okolností jednání se svědkyní Fofonkovou atd. (na tomto místě je však nutno souhlasit s námitkou v podaném odvolání, že z výpovědi svědkyně Fofonkové vyplynulo, že pokud by poškozená opustila uvedený byt dříve, musela by doplatit nájemné za celý rok, tedy ne zcela přesné vyjádření okresního soudu, že v takovém případě by nebyla postižena žádnou sankcí, to však není v projednávané věci prozatím stěžejní). Obžalovaný však v rámci své obhajoby předložil soudu důkaz, jehož obsahem měla být zcela konkrétní komunikace mezi ním a poškozenou v předvánočním období o tom, že bude dopis napsán, jakým způsobem bude napsán a i s náznakem toho, že by to mohlo souviset se sousedy. Byť se odvolací soud na uvedené pečlivě zaměřil, nepodařilo se mu zjistit, ze kterého důkazu uvedené okresní soud čerpal, neboť z toho, jakým způsobem vedl výpověď svědkyně Jany Vlčkové v hlavním líčení konaném dne 12. 6. 2017 vyplývá, že svědkyni byl předstředěn opis komunikace z 19. 12. 2015 ve 21:26 hodin (viz č.l. 468), avšak není zřejmé, kde konkrétně tento přepis komunikace okresní soud našel, případně, jak ho získal a z jakého média tedy byl přepis proveden. Odvolací soud si přeslechl i zvukový záznam z tohoto hlavního líčení a je možno slyšet, že předsedkyně senátu listuje spisovým materiálem, lze se současně domnívat, že snad tyto opisy byly z jakéhosi média poskytnuty obžalovaným či jeho obhájcem, avšak z protokolu o hlavním líčení ani ze spisového materiálu to nelze jednoznačně vysledovat. To by však mělo být postaveno zcela najisto tak, aby bylo možno i následně s takovým materiálem pracovat. Právě s tímto důkazem, který má být podle obžalovaného důkazem objektivním a vyvracejícím jednoznačně výpověď poškozené, se okresní soud v podstatě nikterak dále nezabýval a je možno pouze se domnívat, že vycházel opět z jakéhosi obecného předpokladu, že obžalovaný IT technice skutečně rozumí a je schopen nějakým způsobem s tím kterým médiem či obsahem té které zprávy manipulovat. Nicméně uvedené i podle názoru odvolacího soudu musí být postaveno zcela najisto, neboť znění tohoto důkazu, u něhož skutečně není možno zcela jednoznačně zjistit, jak konkrétně byl proveden, by mohlo obhajobu obžalovaného logicky podporovat. Tedy především z těchto důvodů nemohl výrok o vině v bodě 1/ výroku o vině obstát, byť okresnímu soudu nelze upřít snahu o poměrně pečlivé hodnocení ostatních provedených důkazů.

Také v bodě 2/ je možno se domnívat, že okresní soud zcela uvěřil výpovědi poškozené a do jisté míry je možno ve smyslu jeho odůvodnění souhlasit i s tím, že výpověď bratra poškozené a i obžalovaného, dotýkající se toho, že poškozená začala křičet vlastně bez příčiny, je svým způsobem - v obecné rovině - na hranici elementární logiky. Nicméně okresní soud se v tomto případě nezaměřil zcela důsledně na obsah konkrétních sdělení poškozené, která souvisí s intenzitou a rozsahem napadení ze strany obžalovaného a tím i na to, že jí měla být způsobena přes jí vylíčení rozsah napadení dvě drobnější poranění, když nad tento rámec pak soud vlastně ani nevysvětlil, proč v jednání obžalovaného spatřuje v tomto případě přečin vydírání podle § 175 odst. 1 tr. zákoníku. V odůvodnění rozhodnutí na č.l. 9 – 11 je zřejmé, že okresní soud se s právní kvalifikací jednání, které by mohlo být z hlediska příslušné právní kvalifikace hraniční (ostatně původně bylo šetřeno pouze jako

přestupek), nikterak nevypořádal, ostatně i popis skutku ve výroku rozsudku zákonné znaky toho přečinu dostatečně nevyjadřuje. V tomto směru je tedy napadený rozsudek v podstatě nepřezkoumatelný. Je zřejmé, že obhájce ve vztahu k této části výpovědi poškozené poukazoval na obsah jejich neprocesních výpovědí, a to nejen z hlediska popisu způsobu napadení ze strany obžalovaného, ale také zřejmě ve vztahu k tomu, co bylo jeho motivem. Okresní soud v tomto ohledu pochopitelně správně v hlavním líčení na návrh, aby byly přečteny neprocesní výpovědi poškozené, reagoval tím, že obhájci nevyhověl, nicméně i neprocesní výpovědi mohou být východisky pro to, jakým způsobem je výpověď té které osoby vedena a okresní soud se při znalosti těchto výpovědí musí zaměřit na to, aby byly případné nejasnosti objasněny. V tomto případě je nutno stejně jako v bodě předchozím upozornit na skutečně komplikovanou anabázi vzájemných vztahů mezi obžalovaným a poškozenou. Proto již jen z tohoto pohledu je vyjádření okresního soudu, že nenalezl žádnou motivaci poškozené k nepravdivému obviňování obžalovaného a že je pro něj věrohodná především i proto, že byla obětí v případě předchozího pravomocného odsouzení obžalovaného, nedostatečné. Okresní soud se tedy měl mnohem pečlivěji při výpovědi poškozené zaměřit na to, zda jí vylíčený incident a jeho charakter odpovídá uváděným poraněním a také na to, pokud by takové jednání mohl mít za prokázané, zda skutečně smyslem násilného napadení poškozené bylo, aby ji obžalovaný k něčemu nutil. Okresní soud dovodil, že smyslem tohoto násilného útoku bylo zamezit poškozené v odjezdu s motorovým vozidlem, resp. s dětmi. Nicméně nikterak nevysvětlil, zda právě poškozenou popisované brachiální násilí směřovalo k zamezení odjezdu, anebo zda se v podstatě opět nejednalo o jakousi neakceptovatelnou „notorietu“ vzájemných vztahů, kdy měla být opakovaně ze strany obžalovaného z různých důvodů fyzicky napadána. Je tedy otázkou, jak okresní soud hodnotil tuto situaci ve vztahu k tomu, zda právě toto násilí, které je ve výroku specifikováno, mělo vést k tomu, aby obžalovaný poškozenou k něčemu nutil a zda již od počátku úmysl obžalovaného směřoval k tomu, aby poškozená s dětmi z místa neodjela atd. Stejně tak není nikterak hodnoceno, zda právě toto násilí přímo navazuje jednání obžalovaného spočívající v tom, že měl poškozené vykroutit z ruky klíče, resp. vyndat to které dítě z vozidla. Je tedy nutno zabývat se tím, v jakém úmyslu a od kterého okamžiku obžalovaný takto mohl jednat a od toho se pak logicky může odvíjet i posouzení závažnosti jeho jednání, které by pochopitelně za každých okolností, pokud by bylo bezpečně prokázano, bylo sice neomluvitelné, ale současně je sporné, o jakou míru společenské škodlivosti by se z hlediska jeho právního posouzení, které v odůvodnění rozsudku zcela absentuje, vůbec mohlo jednat. Tedy také tomu měl okresní soud věnovat pozornost a z tohoto hlediska ani v této části nemohl napadený rozsudek obstát.

V bodě 3/ pak okresnímu soudu bylo nutno opět v souladu s podaným odvoláním primárně vytknout, že popis skutku je nepřesný. Sama poškozená připustila, že s příslušným nahrávacím programem již ve svém mobilním telefonu pracovala a také ona připustila, že ho používala a případně nahrávky přeposílala, byť zcela vyloučila, že tomu bylo právě v případě nahrávky dotýkající se rozhovoru s policistou Kuncem. Ačkoliv je zřejmé, že okresní soud si byl vědom toho, že je nezbytné, aby možnosti obžalovaného z hlediska dálkového přístupu k počítači, který používala poškozená, byly relevantním způsobem objasněny, východiskům, která zazněla ve výpovědi svědka Mračna, fakticky nevěnoval žádnou významnější pozornost a jeho odůvodnění v tomto ohledu je opět založeno pouze na tom, že obžalovaný je IT specialistou s rozsáhlými znalostmi. Okresní soud podle názoru odvolacího soudu pochybil, pokud nepřistoupil na návrh obžalovaného na vypracování znaleckého posudku z oboru kybernetiky, který by ostatně, kromě tohoto bodu, mohl svým způsobem napomoci také k objasnění technických možností souvisejících s obhajobou v bodě 1/ a jak bude dále uvedeno i v bodě 4/. Je zřejmé, že po ohledání předmětného počítače byl zaznamenán dálkový

přístup k němu právě ve dnech, které jsou ve výroku o vině popsány, tj. ve dnech 28. 12. a 29. 12. 2015. Nicméně okresní soud se v tomto ohledu důsledně nevypořádal s obhajobou obžalovaného, že se jednalo právě o dny, které trávil společně s poškozenou a dětmi. V podstatě nikterak nehodnotí, kdy tedy vlastně mělo dojít k rozhovoru s policistou Kuncem, kdy mohlo dojít i třeba dálkovým přístupem ke stažení tohoto telefonního rozhovoru a jakým způsobem konkrétně z telefonu do jiného média a pak následně z počítače používaného poškozenou. Stejně tak nevěnuje pozornost ani tomu, že svědek Mračno ohledával počítač již poté, co sama poškozená iniciovala jeho údržbu odbornou firmou a poté, co byla již celá řada dat fakticky zlikvidována. Okresní soud tak musí postavit najisto především to, zda skutečně poškozená trávila uvedený čas společně s obžalovaným v datech, která nyní určil jako data neoprávněného přístupu, když stejně tak připadá v úvahu, s ohledem na datum rozhovoru s policistou Kuncem, se kterým se však okresní soud nikterak nepracuje, že k dálkovému přístupu a ke stažení uvedeného telefonátu mohlo dojít i jindy a jiným způsobem, nicméně musí být postaveno zcela najisto, jakým konkrétně a pak také to, zda informace o takovém dálkovém přístupu mohly být z počítače reálně vymazány, zda se nemohlo jednat o dálkový přístup v jiných dnech, a to opět zcela konkrétně.

Tedy také v tomto případě sice okresní soud může pracovat s výpovědí poškozené jako s věrohodnou, ale musí se zaměřit na její technické možnosti a souvztažnosti, neboť obžalovaný tvrdí, že mu přístup do počítače poškozené byl umožněn a svou obhajobu o nevěrohodnosti její výpovědi staví především na tom, že je z technického hlediska nepřijatelná (a nepravdivá). Výpověď svědka Mračna v tomto ohledu dává k dispozici pouze určitá východiska, nicméně nejedná se o východiska zcela jednoznačná a navíc okresní soud s nimi ani nikterak konzistentně nepracuje. V souvislosti s tím se nabízí otázka, zda je soud schopen, aniž by byl v uvedeném oboru odborně aprobován, sám uvedená východiska posoudit (nutno říci, že odvolací soud se na tyto aspekty věci také snažil zaměřit, nicméně dospěl k přesvědčení, že takového posouzení bez odborných znalostí, schopen není, v dnešní době je však pochopitelně úroveň takových odborných znalostí i u laiků skutečně různorodá). Tedy v tomto ohledu okresní soud nevěnoval pečlivou pozornost popisu skutku, rozhodoval opět na základě neúplného dokazování, a nad rámec uvedeného se také ani v tomto případě nezaměřil nikterak důsledně na všechny znaky těch přečinů, jimiž obžalovaného v tomto bodě uznal vinným. Tedy ani tento výrok v napadeném rozsudku nemohl obstát.

Poměrně zásadní nedostatky dokazování pak byly zjištěny v bodě 4/, kdy okresní soud podle přesvědčení odvolacího soudu a v kontextu s námitkami podaného odvolání neprovedl důkaz přílohami úředního záznamu na č.l. 333 a násl. spisu, z něhož je možno dovodit, jakým způsobem se pohybovala osoba používající ten který mobilní telefon, resp. mobilní telefonní číslo dne 4. 2. 2016, neboť právě v tomto případě obžalovaný staví svou obhajobu na tom, že je opětovně výpověď poškozené technicky nepřijatelná. Okresní soud se s tímto důkazem, který však podle protokolace objektivně neprovedl, vypořádává pouze v rovině obecné na straně 17 svého rozhodnutí. V tom ohledu je pravda, že časové údaje užívání telefonu ze strany poškozené Vlčkové neodpovídají plně shora uvedeným údajům, avšak první soud se konkrétně s obsahem těchto důkazů nevypořádal a již vůbec nereagoval na to, jak se měl pohybovat telefonní přístroj užívaný obžalovaným. Okresnímu soudu proto opět sice nelze vytýkat, že se rozhodl uvěřit poškozené, také to by mohlo do jisté míry odpovídat logice vzájemných vztahů, která nakonec vedly k odsouzení obžalovaného v předchozí trestní věci, avšak rovněž s těmito důkazy se měl soud vypořádat způsobem, který by nemohl v otázce jejich posuzování vzbuzovat žádné pochybnosti. Pouze na okraj je pak nutno uvést, že pokud jde o mobilní telefon, který snad měl být užívaný obžalovaným, tak údaje o provozu by měly končit v 11:24 hodin, poškozená však uváděla, že jí měl obžalovaný telefon vrátit někdy

v odpoledních hodinách. Obdobně pak bude nutno se zcela důsledně zabývat otázkou, a to opět z hlediska technického (viz také požadavek na zpracování znaleckého posudku z oboru kybernetiky se specializací na mobilní zařízení), zda bylo možné přihlášení na mobilní telefon poškozené v místě buňky jejího bydliště v době, kdy ho měl mít údajně obžalovaný (logicky by mohlo připadat v úvahu např. to, že by její telefon mohl být zanechán poblíž místa jejího bydliště, nicméně tím se okresní soud prozatím nezabýval). Tedy také v tomto ohledu okresní soud provedl neúplné dokazování, resp. rozhodoval evidentně i na základě důkazu, jehož provedení z protokolace hlavního líčení nevyplývá, a navíc tento důkaz nebyl hodnocen zcela dostačujícím způsobem.

Již shora se pak odvolací soud vyjadřoval k aspektům případného právního posouzení skutku v bodě 2/. Konkrétní výhrady pak v podaném odvolání zazněly v otázce toho, zda by popis skutku, pokud by bylo toto jednání prokázáno, v bodě 1/ mohl naplňovat znaky vyhrožování jinou těžkou újmou takovým způsobem, že by to mohlo vzbudit důvodnou obavu. S ohledem na důkazní stav věci (viz odůvodnění shora), a podle názoru odvolacího soudu, by taková možnost (v případě, že je matce, jejíž poměry jsou z hlediska vzájemných vztahů s otcem dětí a z hlediska toho, komu budou případně děti svěřeny do péče, velice složité) by se v takovém případě o vyhrožování jinou těžkou újmou jednat (prozatím v obecné rovině) mohlo, když u matky dětí by bylo možno v takovém případě srovnat intenzitu pohrůžky s jinými variantami znaků předmětné skutkové podstaty. V případě matky, resp. rodiče, je nutno s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu a ve světle problematiky vzájemných vztahů, vnímat pohrůžku takovou újmou jako velice závažnou. To však nyní pouze pro úplnost a na okraj.

Z uvedeného je patrné, že napadený rozsudek tedy nemohl obstát ve všech čtyřech bodech výroku o vině, odvolací soud nemohl, aniž by prováděl velice rozsáhlé dokazování, což mu nepřísluší, sám ve věci rozhodnout, a proto rozsudek nejen zrušil podle § 258 odst. 1 písm. b), c), d) tr. řádu v celém rozsahu, ale také věc vrátil soudu I. stupně.

Na tomto místě je však nutno podotknout, že rozsudek by nemohl obstát ani ve výroku o trestu, neboť okresní soud zjevně neprovedl důkaz spisem Obvodního soudu pro Prahu 4, sp. zn. 52T 122/2015, kdy jednak byl, jak na to právem poukazuje státní zástupce, vyhlášen odsuzující rozsudek již dne 30. 11. 2015, přičemž nyní projednávaná trestná činnost měla být spáchána až následně, jednak (a to i v předchozím řízení ve věci vedené pod sp. zn. 1T 67/2016 Okresního soudu pro Prahu - východ) zůstalo zcela nepovšimnuto, že obžalovanému byl již pravomocně uložen souhrnný trest ve vztahu ke zmíněnému odsouzení Obvodním soudem pro Prahu 4, aniž by bylo zohledněno, že ve věci byl nejprve vydán dne 31.8.2015 trestní příkaz, který byl obžalovanému, jenž byl posléze odsouzen rozsudkem, doručen dne 31. 8. 2015. Tedy nyní projednávané přečiny v žádném případě nemohou být sbíhající s přečinem, jímž byl obžalovaný uznán vinným rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 4 a ve vztahu k níž již bylo pravomocně rozhodnuto o uložení souhrnného trestu právě ve věci sp. zn. 1T 67/2016. Odvolací soud je toho názoru, že v důsledku toho nezbude, pokud nebude předchozí odsouzení zrušeno cestou mimořádného opravného prostředku, a pokud bude obžalovaný opět uznán vinným než uložit toliko trest úhrnný.

Na tomto místě je pak možno poznamenat, že odvolací soud přistoupil k doplnění dokazování spisem Okresního soudu Praha-východ, sp. zn. 30P 515/2017, z něhož mohl jednak zjistit, že návrh matky dětí ve věci péče o nezletilé byl podán až dne 2.10.2015, současně byl podán návrh na předběžné opatření. Pouze pro zajímavost je pak nutno uvést, že na č.l. 346 spisového materiálu je označena jako vedoucí oddělení Sociálně právní ochrany

děti při Městském úřadu Brandýs nad Labem – Stará Boleslav právě osoba, která je jmenována v anonymním dopise v bodě 1/. Nicméně odvolací soud za dané situace (viz odůvodnění výše) nemohl uvedené prozatím nikterak zakomponovat do skutkových zjištění okresního soudu, a proto je na to poukazováno pouze okrajově, když v dalším řízení by okresní soud rovněž měl tímto spisem důkaz provést a případně z něj čerpat další skutkové závěry.

Úkolem okresního soudu tedy po vrácení věci bude, aby nechal vypracovat znalecké psychologické posudky na osobu obžalovaného, a to z hlediska charakteristiky jeho osobnosti, posouzení případné hostility vůči poškozené, posouzení toho, zda byly v jeho osobnosti zjištěny prvky manipulativnosti (pokud by totiž jednání v podané obžalobě bylo prokázáno, pak by asi o takové osobnosti bylo nutno hovořit) atd. Pokud jde o poškozenou, pak také její osobnost bude nutno hodnotit a stejně tak bude znalci nutno položit otázky (tak, jak je to obvyklé) dotýkající se věrohodnosti poškozené, resp. věrohodnosti jejích výpovědí. Jestliže okresní soud nebude mít k dispozici důkaz komunikací mezi obžalovaným a poškozenou ohledně psaní anonymního dopisu v bodě 1/, se kterým konfrontoval poškozenou v hlavním líčení, měl by tento důkaz měl předložit obžalovaný v té formě, se kterou byla poškozená v hlavním líčení konfrontována tak, aby bylo možno případně jeho obsah odborně posoudit. S tím pak souvisí nezbytnost přibrat znalce z oboru výpočetní techniky, resp. kybernetiky, i se zaměřením na mobilní telefony. Tento znalec se bude muset po seznámení s výpověďmi obžalovaného a poškozené jednoznačně vyjádřit k tomu, zda je možné, aby na tom kterém médiu byla a případně jakým konkrétním způsobem zfalšována komunikace mezi obžalovaným a poškozenou v bodě 1/, dále bude muset vysvětlit, jakým konkrétně způsobem by bylo možno zajistit dálkový přístup k počítači poškozené ve vztahu k nahrané komunikaci mezi ní a již opakovaně zmiňovaným policistou Kuncem v bodě 3/ a zda, pokud byly při ohledání zjištěny vzdálené přístupy do počítače ve dnech 28. 12. a 29. 12. 2015, se jedná pouze o torzo původních informací a zda lze vyloučit, že by takový přístup mohl být učiněn kdykoli před tím a jak by mohl být osobou používající počítač v intencích toho, co vypovídá poškozená, vnímán. Obdobně pak okresní soud bude muset provést důkaz záznamy telekomunikačního provozu (viz č.l. 333 a násl.), když v tomto ohledu by případně mohl, pokud to ještě bude možné, prostřednictvím policejního orgánu vyžádat záznamy dotýkající se pohybu mobilního telefonu obžalovaného i v odpoledních hodinách, neboť pak by bylo možno prověřovat lépe tvrzení poškozené, že jí byl telefon obžalovaným vrácen někdy v odpoledních hodinách. V této souvislosti pak bude nutno znalci z oboru výpočetní techniky i se zaměřením na software užívaný v mobilních telefonech a specifika těchto přístrojů, položit otázku, jakým způsobem by tedy v případě, že by se mělo jednat ve smyslu podané obžaloby o fingovanou zprávu, s ohledem na pohyb telefonních přístrojů mohl pachatel postupovat.

Dále je nutno již nyní říci, že bude nezbytné, aby okresní soud vyžádal listiny, které souvisí s dalšími údajně nepodloženými oznámeními poškozené, když v tomto ohledu se bude muset zaměřit na studium posléze připojeného materiálu v tom ohledu, z jakých konkrétních důvodů orgány činné v trestním řízení již oznámení poškozené dále neprověřovaly (tj., zda se např. jedná o obdobné okolnosti, kdy byly předkládány opětovně důkazy související s výpočetní technikou, nebo zda tomu bylo ze zcela jiných důvodů).

V neposlední řadě se bude muset okresní soud důsledně vypořádat s celou řadou návrhů obžalovaného na doplnění dokazování, a to způsobem, který posléze vyloučí možnost, že by bylo vůbec možno hovořit o důkazech opomenutých. Obžalovaný tedy bude muset být vyzván, aby prostřednictvím svého obhájce poté, co okresní soud přistoupí k dalšímu

doplnění dokazování, sdělil, na jakém okruhu důkazních návrhů nadále trvá. V případě, že se bude jednat o důkazy listinné, které již byly předloženy, měl by okresní soud tyto důkazy provést, v takovém postupu mu nic nebrání a takové důkazy by pak měl rovněž hodnotit. Důsledně se pak musí zaměřit na to, zda je ve smyslu stávající judikatury dána možnost odmítnout další návrhy na doplnění dokazování obžalovaného, když o nich bude muset nejen, pokud k nim nepřistoupí, relevantním způsobem v hlavním líčení rozhodnout, ale především i v odůvodnění svého rozhodnutí sdělit, proč již tyto důkazy neprovedl. V tomto ohledu je možno odkázat na velice rozsáhlou judikaturu Nejvyššího i Ústavního soudu dotýkající se tzv. opomenutých důkazů.

Poté, co bude mít okresní soud z hlediska skutkového věc náležitě objasněnu, musí se zaměřit u každého z projednávaných bodů na posouzení věci po stránce právní, a to nejen z hlediska existence jednotlivých znaků toho kterého přečinu, ale také z hlediska posouzení závažnosti a intenzity takového jednání. Pouhé stručné vyjádření, že „takto prokázaným jednáním obžalovaný naplnil znaky toho kterého přečinu,“ je v případě takto složitých skutkových podstat neadekvátní a neodpovídající požadavkům vyjádřeným v ustanovení § 125 odst. 1 tr. řádu.

Pokud okresní soud uzná obžalovaného vinným, pak bude muset opětovně rozhodnout o trestu, případně v tomto ohledu zopakovat důkaz přílohovými spisy Obvodního soudu pro Prahu 4 a Obvodního soudu pro Prahu - východ, sp. zn. 1T 67/2016, v níž však bylo podáno dovolání a věc by měla být předložena Nejvyššímu soudu ČR k rozhodnutí. Pokud nedojde ke zrušení výroku o trestu v citované věci Okresního soudu Praha-východ, pak v nyní projednávané věci nelze ukládat trest jako souhrnný. (naproti tomu, pokud by byl zrušen výrok o trestu rozsudku Okresního soudu Praha-východ ze dne 24. 4. 2017, sp. zn. 1T 67/2016, jednalo by se o trestné činy sbíhající s nyní projednávanými).

Okresnímu soudu pochopitelně nic nebrání v tom, aby prováděl důkazy další, nad rámec uvedeného, pokud to bude považovat za nezbytné pro své rozhodnutí (nabízí se například aktualizace dokazování již shora zmíněným spisem ve věci péče o nezletilé děti rodičů Vlčkových).

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e n í** další řádný opravný prostředek přípustný.

V Praze dne 29. listopadu 2017

JUDr. Eva Milcová v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Drahomíra Špičková